

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Šárky Petrové a soudců JUDr. Jiřího Petržalka a JUDr. Marie Kubištové ve věci žalobců a) [redacted], nar. [redacted], bytem [redacted], [redacted], b) [redacted], nar. [redacted], bytem [redacted], [redacted], obou zastoupených JUDr. Hanou Poprachovou, advokátkou se sídlem Svatojanské náměstí 47, Trutnov, proti žalovaným 1) [redacted], nar. [redacted], bytem [redacted], [redacted], 2) [redacted], nar. [redacted], bytem [redacted], [redacted], oběma zastoupeným JUDr. Heinzem Eflerem, advokátem se sídlem Boberská 442, Zacléř, o zrušení a vypořádání spoluvlastnictví a o vzájemném návrhu žalovaných na odložení zrušení spoluvlastnictví, k odvolání žalovaných proti rozsudku Okresního soudu v Trutnově ze dne 21. listopadu 2016, č. j. 7C 167/2014-59, **t a k t o :**

- I. Odvolací řízení, pokud odvolání směřuje do výroku pod bodem I rozsudku okresního soudu, se zastavuje.
- II. Ve výrocích pod body II, III, IV, V a VI **s e** rozsudek okresního soudu **p o t v r z u j e .**
- III. Žalovaní 1) a 2) jsou povinni společně a nerozdílně nahradit žalobcům a) a b) oprávněným společně a nerozdílně náklady odvolacího řízení v částce 3.832 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobců a) a b).

Odůvodnění:

Okresní soud výrokem I rozsudku označeného v záhlaví zamítl vzájemný návrh žalovaných, aby soud rozhodl o odložení zrušení spoluvlastnictví k nemovité věci – stavební parcele č. [REDAKCE], zapsané na listu vlastnictví č. [REDAKCE] v katastru nemovitostí vedeného Katastrálním úřadem pro Královéhradecký kraj, Katastrálním pracovištěm [REDAKCE], pro obec [REDAKCE] a katastrální území [REDAKCE]. Výrokem II rozhodl, že spoluvlastnictví účastníků k nemovité věci – stavební parcele č. [REDAKCE], zapsané na listu vlastnictví č. [REDAKCE] katastru nemovitostí vedeného Katastrálním úřadem pro Královéhradecký kraj, Katastrálním pracovištěm [REDAKCE], pro obec [REDAKCE] a katastrální území [REDAKCE], se zrušuje. Výrokem III pozemek přikázal do společného jmění žalobců. Výrokem IV žalobcům uložil povinnost společně a nerozdílně zaplatit žalovaným na vzájemné vypořádání podílu každému částku 2.100 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku. Výrokem V žalovaným uložil povinnost společně a nerozdílně zaplatit žalobcům náklady řízení ve výši 18.922 Kč k rukám JUDr. Poprachové do 3 dnů od právní moci rozsudku a výrokem VI uložil žalovaným povinnost společně a nerozdílně zaplatit České republice na účet Okresního soudu v Trutnově státem zálohované náklady řízení 1.771 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku. Po provedeném dokazování vzal za prokázané, že ve vztahu ke stavební parcele č. [REDAKCE] v obci a kat. úz. [REDAKCE] (dále též jen předmětný pozemek) jsou spoluvlastníky po ideální jedné čtvrtině žalobce, žalovaný, žalovaná, poslední ideální čtvrtina je ve společném jmění žalobců. Stavební parcela č. [REDAKCE] tamtéž je ve společném jmění žalobců. Výlučným vlastníkem garáže na st. parcelách č. [REDAKCE] a č. [REDAKCE] je žalobce. Jde o jednopodlažní stavbu s plochou střechou a na části garáže stojící na st. parcele č. [REDAKCE] je vybudován včelín. Obvyklá cena předmětného pozemku je 8.400 Kč. Okresní soud věc po právní stránce posoudil podle § 1143 a následující a § 1155 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen o. z.) a primárně dospěl k závěru, že nejsou dány podmínky pro odložení zrušení spoluvlastnictví podle § 1155 odst. 1 o. z., protože žalovaným jako spoluvlastníkům zrušením spoluvlastnictví nehrozí majetková ztráta ani by tím nebylo zabráněno vážnému ohrožení jejich oprávněného zájmu. Žalovaní fakticky nemají ze spoluvlastnictví předmětného pozemku žádný majetkový přínos. Pozemek je zastavěn stavbou garáže ve vlastnictví žalobce. Pro žalované jako spoluvlastníky je pozemek jako předmět spoluvlastnictví fakticky nevyužitelný. Dojde-li proto ke zrušení spoluvlastnictví a k přikázání věci do vlastnictví žalobců za přiměřenou náhradu, žalovaným žádná majetková ztráta nevznikne. Nedojde ke zhoršení postavení žalovaných v dosud neskončeném soudním řízení probíhající pod sp. zn. 7C 195/2013 o ochranu proti imisi spočívající v obtěžování žalovaných včelami ze včelína, který je umístěn na střeše garáže. Podle ustanovení § 3055 o. z. stavba spojená se zemí pevným základem, která není podle dosavadních právních předpisů součástí pozemku, na němž je zřízena, a je ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona ve vlastnictví osoby odlišné od vlastníka pozemku, se dnem nabytí účinnosti tohoto zákona nestává součástí pozemku a je nemovitou věcí. Totéž platí o stavbě, která je ve spoluvlastnictví, je-li některý ze spoluvlastníků i vlastníkem pozemku nebo jsou-li jen někteří spoluvlastníci stavby spoluvlastníky pozemku. Z toho vyplývá, že se stavba garáže nestala součástí ani jedné ze stavebních parcel, na kterých stojí. Stavba garáže nadále zůstává samostatnou nemovitou věcí, která je ve výlučném vlastnictví žalobce [REDAKCE]. Pro rozhodnutí ve věci sp. zn. 7C 195/2013 je tudíž relevantní, že se včelín, v němž jsou chovány včely jako zdroj imise, nachází na střeše garáže jako samostatné nemovité věci ve vlastnictví žalobce. Pro rozhodnutí

ve věci sp. zn. 7C 195/2013 naopak nemůže být právně významné, že se stavba garáže nachází mj. na stavební parcele ve spoluvlastnictví žalovaných. Existence či neexistence spoluvlastnictví ke stavební parcele č. [REDAKCE] je tak pro rozhodnutí ve věci sp. zn. 7C 195/2013 irelevantní. Zrušení a vypořádání spoluvlastnictví ke stavební parcele č. [REDAKCE] tudíž nemůže mít vliv na postavení žalovaných v uvedeném řízení. Okresní soud pak uzavřel, že okolnosti případu svědčí pro přikázání pozemku do společného jmění žalobců. Pro žalované předmět spoluvlastnictví nemá žádný hospodářský význam, protože jde o parcelu zastavenou garáží ve výlučném vlastnictví žalobce. Žalovaní by s předmětnou parcelou ani nemohli volně nakládat vzhledem k zákonnému předkupnímu právu žalobce zakotvenému v ustanovení § 3056 odst. 1 o. z. Situace pak je specifická i v tom, že stavba garáže stojí na dvou stavebních parcelách trojúhelníkového tvaru. Návrh žalobců na zrušení spoluvlastnictví tak ve své podstatě směřuje k tomu, aby byly do jisté míry chaotické vlastnické vztahy ke stavbě i dvěma stavebním parcelám zjednodušeny. Soud tudíž považuje zrušení spoluvlastnictví v daném případě za rozumné a logické. Reálné dělení sporné stavební parcely není na místě, protože by se jím vlastnické vztahy dále zkomplikovaly. Řešením, které by mělo do budoucna umožnit, aby se stavba garáže stala součástí pozemku, na němž stojí, tak je přikázání sporné stavební parcely do vlastnictví žalobců, konkrétně do jejich společného jmění. Tímto rozhodnutím dojde ke sjednocení vlastnických vztahů k oběma stavebním parcelám, na nichž garáž stojí. Poté by neexistovaly žádné překážky k tomu, aby ze dvou parcel trojúhelníkového tvaru byla vytvořena jediná stavební parcela obdélníkového tvaru, jak je to v praxi obvyklé. Při určení výše náhrady okresní soud vycházel z obvyklé ceny stavební parcely, jak ji určil znalec. Z částky 8.400 Kč náleží každému ze žalovaných 1/4, tj. 2.100 Kč. O nákladech řízení okresní soud rozhodl s ohledem na úspěch žalobců podle § 142 odst. 1, § 148 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen o. s. ř.).

Proti tomuto rozsudku podali žalovaní včas odvolání. Namítali, že žaloba na zrušení spoluvlastnictví k předmětnému pozemku je jen reakcí na žalobu žalovaných proti žalobcům na odstranění včelína ze střechy garáže a proti imisím. Není správný závěr okresního soudu, že by zrušení spoluvlastnictví a přikázání pozemku žalobcům neztížilo právní postavení žalovaných v řízení o odstranění včelína a o imisích. Okresní soud neprávě nepřipustil důkaz výsledkem žalované, kterým by byl prokázán souhlas se stavbou garáže ze strany právního předchůdce žalovaných [REDAKCE]. Okresní soud přehlíží, že stavba garáže je ve výlučném vlastnictví žalobce, ale pozemek je přikazován do společného jmění obou žalobců. Nelze tedy použít ustanovení § 3054, § 3056 odst. 1, § 3058 o. z. Stavba garáže se součástí pozemku, který je přikázán do společného jmění žalobců, nestane. Okresní soud nesprávně posoudil i vzájemný návrh žalobců na odklad zrušení spoluvlastnictví, a to i vzhledem k ustanovení § 1140 odst. 2 o. z., podle kterého o zrušení a vypořádání spoluvlastnictví nelze žádat v nevhodnou dobu nebo jen k újmě některého ze spoluvlastníků. Okresní soud nesprávně nepřihlédl k sounáležitosti pozemku k historickému celku domu č. p. [REDAKCE]. Účastníci by tak mohli postupně žádat zrušení a vypořádání spoluvlastnictví i k ostatním pozemkům. Nespravedlivým se jeví i rozhodnutí o povinnosti žalovaných hradit náklady řízení z pohledu porovnání výše vypořádacího podílu a výše náhrady nákladů řízení. Žalobci přitom před podáním žaloby neučinili žádný pokus o mimosoudní vyřízení věci. Žalobci žalobu podali jako obranu v řízení o odstranění včelína a o imisích, které žalovaní vedli proti nim. Žalovaní proto navrhli, aby odvolací soud rozsudek okresního soudu změnil tak, že odklad zrušení spoluvlastnictví povolí do pravomocného skončení řízení ve věci vedené

pod sp. zn. 7C 195/2013 a žalobu o zrušení a vypořádání spoluvlastnictví zamítne a žalobcům uloží povinnost nahradit žalovaným náklady řízení anebo aby rozsudek okresního soudu zrušil a věc mu vrátil k novému rozhodnutí.

Zástupce žalovaných při jednání odvolacího soudu vzal odvolání žalovaných, pokud směřovalo proti výroku I rozsudku okresního soudu zpět a vzetí odvolání zpět odůvodnil tím, že řízení ve věci vedené pod sp. zn. 7C 195/2013 bylo pravomocně skončeno. Připomněl, že podání vzájemné žaloby nepředcházela žádný pokus žalobců o smíření. Žalovaní jako obranu podali návrh na odklad rozhodnutí a pokud by bylo odkladu dosaženo, nelze vyloučit, že by došlo ke smírnému vyřešení věci.

Zástupce žalobců při jednání odvolacího soudu navrhl, aby odvolací soud rozsudek okresního soudu potvrdil. Poukázal na to, že mezi účastníky trvají spory několik let, jejich vztahy jsou vyhrocené a jakýkoliv návrh dohody by byl zbytečný. Návrh byl podán již v roce 2014, a pokud by žalovaní chtěli eliminovat náklady řízení, tak tyto žalobcům vznikly až v letech 2015 a 2016. Mohli tedy sami přistoupit ke smírnému řešení. Podle názoru žalobců nejsou dány ani podmínky pro použití § 150 o. s. ř.

Odvolací soud zastavil odvolací řízení v části, pokud odvolání směřovalo do výroku pod bodem I rozsudku okresního soudu z důvodu vzetí odvolání zpět (§ 207 odst. 2 věta první o. s. ř.).

Odvolací soud dospěl dále po projednání věci k závěru, že odvolání ve zbývajících částech není opodstatněné.

Okresní soud zjistil úplně a správně skutkový stav věci a jeho rozhodnutí spočívá na správném právním posouzení. Odvolací soud na jeho odůvodnění odkazuje a jen pro úplnost a k odvolacím důvodům žalovaných dodává následující.

Podle § 1140 o. z. nikdo nemůže být nucen ve spoluvlastnictví setrvat.

Podle § 1140 odst. 2 o. z. každý ze spoluvlastníků může kdykoli žádat o své oddělení ze spoluvlastnictví, lze-li předmět spoluvlastnictví rozdělit, nebo o zrušení spoluvlastnictví. Nesmí tak ale žádat v nevhodnou dobu nebo jen k újmě některého ze spoluvlastníků.

Podle § 1143 o. z. nedohodnou-li se spoluvlastníci o zrušení spoluvlastnictví, rozhodne o něm na návrh některého ze spoluvlastníků soud. Rozhodne-li soud o zrušení spoluvlastnictví, rozhodne zároveň o způsobu vypořádání spoluvlastníků.

Podle § 1147 o. z. není-li rozdělení společné věci dobře možné, přikáže ji soud za přiměřenou náhradu jednomu nebo více spoluvlastníkům. Nechce-li věc žádný ze spoluvlastníků, nařídí soud prodej věci ve veřejné dražbě; v odůvodněném případě může soud rozhodnout, že věc bude dražena jen mezi spoluvlastníky.

V projednávané věci okresní soud dospěl primárně ke správnému závěru, že společnou věc nelze dost dobře rozdělit a tuto úvahu okresního soudu ani odvolatelé nenapadli. Nešlo

v projednávané věci ani o případ, kdy by věc žádný ze spoluvlastníků nechtěl. Spornou mezi účastníky nebyla ani výše přiměřené náhrady zjištěná soudem. Žalovaní se (a to i ve svém odvolání) především dovolávali ustanovení § 1140 odst. 2 o. z. a namítali, že žalobci nemohou uplatnit své právo žádat zrušení spoluvlastnictví, protože tak žádají v nevhodnou dobu a jen k újmě žalovaných jako spoluvlastníků. Tato obrana spoluvlastníků je úzce spjata s jejich právem podat návrh na odklad zrušení spoluvlastnictví soudem podle § 1155 odst. 1 o. z. Žalovaní jako důvod pro zamítnutí žaloby na zrušení spoluvlastnictví anebo odklad zrušení spoluvlastnictví podle označených ustanovení uváděli souběžné řízení o odstranění včelína ze střechy garáže, ve kterém žalovaní vystupují jako žalobci a naopak. Podle žalovaných měl návrh na zrušení spoluvlastnictví původ v žalobě na odstranění včelína a má právní postavení žalovaných jako žalobců v tomto souběžném řízení zhoršit. Okresní soud návrh žalovaných na odklad zrušení spoluvlastnictví zamítl, žalovaní proti tomuto rozhodnutí podali odvolání, které při jednání odvolacího soudu vzali zpět s odůvodněním, že řízení o odstranění včelína již pravomocně skončilo. Důvodem pro zamítnutí žaloby na zrušení spoluvlastnictví podle § 1140 odst. 2 o. z. nemůže být ani okolnost, že pozemek má být podle tvrzení žalovaných součástí historického celku pozemků v podílovém spoluvlastnictví účastníků a účastníci by tak mohli žádat o postupné zrušování a vypořádávání podílového spoluvlastnictví k ostatním pozemkům, a to jen proto, že pozemek po dohodě spoluvlastníků užívají jen žalobci či žalovaní. I kdyby bylo možné přijmout náhled žalovaných, že pozemek je součástí skupiny více pozemků, patřících do podílového spoluvlastnictví účastníků a tato skupina má společnou historii, pak nelze jen z tohoto důvodu odeprít některému ze spoluvlastníků, aby žádal zrušení a vypořádání spoluvlastnictví jen k jednomu či jen k některým z těchto pozemků, pokud nejsou současně zjištěny další konkrétní skutečnosti, které by bylo lze podřadit pod ustanovení § 1140 odst. 2 o. z. Žalovaní pak netvrdili žádné další významné okolnosti, které by mohly odůvodnit závěr, že žalobci žádají zrušení spoluvlastnictví v nevhodnou dobu nebo jen k újmě žalovaných. Okresní soud proto rozhodl správně, pokud dovodil, že žádná z takových okolností zrušení spoluvlastnictví nebrání. Odvolací soud jen na okraj připomíná, že stěžejní zásada existence a trvání spoluvlastnictví je vyslovena v ustanovení § 1140 odst. 1 o. z., podle které nikdo nemůže být nucen ve spoluvlastnictví setrvat.

Občanský zákoník ve znění od 1. 1. 2014 v ustanovení § 1147 výslovně žádná zákonná kritéria nestanoví, a to na rozdíl od úpravy předcházející obsažené v § 142 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen obč. zák.), podle jehož věty první a druhé. Nedojde-li k dohodě, zruší spoluvlastnictví a provede vypořádání na návrh některého spoluvlastníka soud. Přihlédne přitom k velikosti podílů a účelnému využití věci. Protože současná právní úprava, která na věc dopadá, žádná zákonná kritéria nestanoví a zároveň ani explicitně nevylučuje, je dle názoru odvolacího soudu použitelná v tomto směru i dosavadní judikatura i soudní praxe. I v případě ustanovení § 1147 o. z. jde nadále o právní normu s relativně neurčitou hypotézou, tj. právní normu, jejíž hypotéza není stanovena přímo právním předpisem, ale která přenechává soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností

Platí tedy stále, že pro rozhodnutí soudu, komu společnou věc přikázat, není absolutně rozhodující ani výše podílů, ani účelné využití věci, ale jde o souhrn skutečností, které jsou

v dané věci relevantní. V řízení o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví jsou často dány skutečnosti, umožňující s jistou mírou přesvědčivosti zdůvodnit příkázání věci každé ze stran sporu. Rozhodnutí ve věci je tak v zásadě na úvaze soudu, která však musí být řádně odůvodněna a nesmí být zjevně nepřiměřená. Byla-li hypotéza právní normy vymezena správně, nemůže být rozhodnutí ve věci v rozporu se zákonem z důvodu, že nebyly objasněny okolnosti další, případně že nebylo přihlédnuto k jiným okolnostem, které v posuzovaném případě nelze považovat za podstatné či významné, neboť takové okolnosti nejsou součástí hypotézy právní normy, vymezené soudem v souladu se zákonem, z níž soud při právním posouzení věci vychází. V rámci posuzování účelného využití věci tak lze vedle velikosti podílů zohlednit celou řadu skutečností důležitých pro rozhodnutí o tom, kterému z účastníků bude věc přikázána do vlastnictví, viz např. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 1644/2005, sp. zn. 22 Cdo 1434/2012). Tyto principy přijímá i judikatura Ústavního soudu ČR (např. usnesení sp. zn. IV. ÚS 1993/09).

Okresní soud spoluvlastnictví vypořádal tak, že pozemek přikázal žalobcům do jejich společného jmění manželů. Ve svém odůvodnění vysvětlil, jaké okolnosti případu jej k tomu vedly a odvolací soud by mohl jeho důvody jen opakovat. Takový způsob vypořádání, respektive založení nového režimu vlastnictví pozemku nebrání to, že stavba garáže, která se na tomto pozemku nachází, je ve výlučném vlastnictví a) žalobce. Zásada, že stavba je součástí pozemku, na němž je zřízena (§ 506 odst. 1 o. z.) takovému způsobu vypořádání nebrání a okresní soud racionálně vysvětlil, proč takto postupoval. Stav, kdy stavba není součástí pozemku, na němž je zřízena, zákon nevylučuje ani explicitně nepokládá za protiprávní (viz § 3055 o. z.). Nakonec ani a) žalobce sám se v řízení nedomáhal vypořádání, kterým by byl pozemek přikázán do jeho výlučného vlastnictví.

Okresní soud rovněž správně úspěšným žalobcům přiznal právo na úplnou náhradu nákladů řízení podle § 142 odst. 1 o. s. ř., podle kterého účastníku, který měl ve věci plný úspěch, přizná soud náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. Žalovaní poukazovali na průběh řízení a na nepoměr mezi výší náhrady, kterou musí zaplatit žalobcům a výší vypořádacího podílu, kterého se jim naopak od žalobců má dostat. Dovolávali se aplikace § 150 o. s. ř., podle kterého jsou-li tu důvody hodné zvláštního zřetele, nebo odmítne-li se účastník bez vážného důvodu zúčastnit prvního setkání s mediátorem nařízeného soudem, nemusí soud výjimečně náhradu nákladů řízení zcela nebo zčásti přiznat.

Soudní praxe je sjednocena na názoru, že při rozhodování o náhradě nákladů řízení ve sporech o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví je rozhodný procesní úspěch v řízení. Jestliže soud žalobě vyhověl a vypořádal spoluvlastnictví způsobem, který žalobce navrhoval, je namístě postup podle § 142 odst. 1 o. s. ř. V případě, že soud rozhodl o vypořádání jinak, než žalobce navrhoval, je namístě úvaha o postupu podle § 142 odst. 2 o. s. ř., přičemž je nutno vždy přihlédnout k individuálním okolnostem konkrétního případu (usnesení Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 22 Cdo 4926/2015). Současně ovšem platí, že při rozhodování o náhradě nákladů řízení ve sporech o zrušení a vypořádání spoluvlastnictví je procesní úspěch ve věci třeba posuzovat podle více hledisek; je třeba vzít do úvahy výsledek řízení a poměřit jej s návrhy stran v průběhu řízení. Úspěch ve věci je třeba hodnotit nejen ve vztahu k samotné žalobě, ale i k celému průběhu řízení, k závěrečným procesním

stanoviskům účastníků řízení a s případným přihlédnutím k tomu, zda ze strany účastníka řízení nejde o zneužití jeho procesních práv. Souhlasí-li všichni spoluvlastníci se zrušením a vypořádáním spoluvlastnictví a sporný je mezi nimi jen způsob vypořádání, je to třeba zohlednit i při rozhodování o nákladech řízení; úspěch v řízení tu nelze posuzovat jen podle toho, že spoluvlastnictví bylo na základě žaloby zrušeno a žalobce tak byl úspěšný. Soud musí vycházet z toho, co (jaká zásadní otázka) bylo mezi účastníky sporné, k čemu bylo vedeno dokazování a jak byl tento spor řešen v rozhodnutí. Jestliže některý z účastníků odmítl před zahájením sporu bez ospravedlnitelného důvodu o zrušení a vypořádání spoluvlastnictví jednat, a znemožnil tak mimosoudní vypořádání, je třeba vzít do úvahy i tuto skutečnost (usnesení Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 22 Cdo 2882/2016).

V prvé řadě není okolností významnou z pohledu § 150 o. s. ř. nepoměr mezi výší vypořádacího podílu a výší náhrady. Obě částky jsou výsledkem aplikace jiných právních předpisů, založených na rozdílných pravidlech a jiných skutkových hypotézách. Nelze proto z jejich nepoměru dovozovat cokoliv, co by mohlo být důvodem pro závěr, že rozhodnutí o nákladech řízení podle § 142 odst. 1 o. s. ř. není spravedlivé. O úspěchu žalobců z pohledu shora nastíněné judikatury nelze mít pochyb, protože žalovaní nejenže by navrhovali jen jiný způsob vypořádání, ale po celou dobu řízení navrhovali zamítnutí žaloby, případně odklad vypořádání. Lze přisvědčit námitce žalobců, že případný pokud o smírné vyřešení věci před podáním žaloby by nebyl smysluplný s ohledem na zjevný a trvalý spor mezi účastníky. Nakonec ani žalovaní po podání žaloby návrhu žalobců nehodlali vyhovět a netvrdili, že by tak učinili i bez žaloby, pokud by je žalobci oslovili před jejím podáním. Naopak zrušení a vypořádání spoluvlastnictví se bránili až do odvolacího řízení. Nelze dost dobře argumentovat domněnkou, že pokud by bylo zrušení spoluvlastnictví odloženo, nebylo by lze vyloučit smírné řešení. Naopak se odvolacímu soudu jeví jako nespravedlivé, pokud by nyní neměla být úspěšným žalobcům náhrada nákladů, které v řízení vynaložili, přiznána.

Odvolací soud proto rozsudek okresního soudu ve zbývajících výrocích II, III, IV, V a VI jako věcně správný potvrdil podle § 219 o. s. ř.

Žalobci byli zcela úspěšní i v odvolacím řízení a mají proto proti žalovaným právo i na náhradu nákladů odvolacího řízení podle § 142 odst. 1, § 224 odst. 1 o. s. ř. Žalobci vynaložili v odvolacím řízení následující náklady. Odměna za zastoupení advokátem v rozsahu jednoho úkonu právní služby (účast advokáta na jednání před odvolacím soudem) v sazbě 800 Kč (§ 7 bod 3, § 8 odst. 5, § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, dále jen a. t.) za zastoupení každého ze žalobců, celkem 1.600 Kč. Žalobci žádali, aby výše odměny advokáta byla stanovena i s přihlédnutím k předmětu řízení spočívajícímu v návrhu na odložení vypořádání spoluvlastnictví. K této věci ovšem odvolací soud již nepřihlédl, protože žalovaní vzali v této části odvolání zpět, a to již na počátku jednání. Ke každému úkonu právní služby náleží advokátovi paušální částka náhrady výdajů po 300 Kč (§ 13 odst. 3 a. t.), celkem 600 Kč. Advokát má právo na náhradu za čas promeškaný při cestě z místa jeho sídla k odvolacímu soudu a zpět za čtyři započaté půlhodiny po 100 Kč (§ 14 odst. 1 písm. a/ odst. 3 a. t.), celkem 400 Kč a na náhradu cestovních výdajů za tuto cestu (§ 13 odst. 1 a. t.) při ujetí 100 km a průměrné spotřebě 6,0 litru benzínu 95 na 100 km (§ 1 písm. b/, § 4 písm. a/ vyhl. č. 440/2016 Sb.), celkem 567 Kč. K nákladům řízení patří i náhrada za daň z přidané hodnoty v sazbě 21 % (§ 137 odst. 3 písm. a/ o. s. ř.) ve výši

665 Kč. Žalobci vynaložili v odvolacím řízení náklady v celkové výši 3.832 Kč a žalovaní jsou povinni jim je nahradit společně a nerozdílně, žalobci jsou rovněž oprávněni společně a nerozdílně) do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejich zástupce (§ 149 odst. 1, § 160 odst. 1, § 211, § 224 odst. 1 o. s. ř.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku není odvolání přípustné. Není proti němu přípustné ani dovolání, ledaže dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Dovolání se podává do dvou měsíců od doručení rozhodnutí u Okresního soudu v Trutnově a rozhoduje o něm Nejvyšší soud České republiky se sídlem v Brně.

V Hradci Králové dne 10. května 2017

Mgr. Šárka Petrová v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:

